

CARTA

Un lector/a ens ha fet arribar la següent carta:

Hola Ann! Tot llegint la anècdota que contes al Butlletí nº 13 dedueixo que t'interessen les situacions d'aprenentatge, les qüestions de didàctica. A mi també, i molt. És per això que no he pogut evitar donar voltes a l'assumpte. Aquesta didàctica de les Matemàtiques...

Bona part dels continguts d'aquesta assignatura és entrar a una reflexió sobre els programes fent la lectura dels anunciats i ajudant a una interpretació d'aquets a partir d'unes propostes metodològiques concretes, de l'anàlisi dels diferents nivells de dificultat d'un concepte, de l'estudi de l'adequació de diversos llenguatges.

Respecte als programes crec que en general es parteix d'ells des d'una certa crispació. Però cal partir d'una realitat, són aquí. També el mestre hi és, vull dir ell en farà la lectura i feina seva serà intentar la transmissió d'uns determinats conceptes.

Davant dels programes, en general, ens trobem amb dues situacions extremes:

a) els que opinen que són incomplets, que hi falten moltes coses, i que els nens no ho saben tot per aquesta raó.

b) aquells que opinen que n'hi ha més que suficient i que molta gent fracassa en les Matemàtiques perquè les ha començat a estudiar massa prest.

Si ens parem sobre aquestes qüestions, ambdues són reflex d'una actitud davant del programa. Vet aquí explicitada l'angoixa per partida doble.

Però i si deixàssim un poc aquesta qüestió i si pensàssim que els programes són sols una indicació?. Pot ser després caldrà buscar darrera de cada paraula què és el que es pot fer, quins llenguatges utilitzar o quins materials...

Respecte als professionals, respecte als mestres, estan constantment enfrontats amb una triple ambivalència:

- han de ser transmissors de tot.
 - però els continguts creixen, desborden, i caldria acotar la situació (aquesta és així mateix una situació cultural que tenim a tot arreu: recordem el nen o l'adult davant de la televisió -i ara més amb el videoquan se n'adona que no ho pot veure tot).
 - i encara més: aquesta transmissió es fa tan a poc a poc, porta adossada tal quantitat d'errors...!
- Què fer?. Supòs que, com un bon artesà no té altra solució que adonar-se de les seves limitacions, del "mate-

rial" que té davant, de la realitat diària, i crear un bon lligam de respecte mutu... i bona sort!

Però i des d'aquí?

Cal reconèixer que ens trobem davant d'una variada problemàtica.

1) Tenim plantejades unes preguntes: Què fem, què opinem dels programes?. Han de desaparèixer o senzillament els hem d'interpretar?.

Qui ens diu res del desenvolupament epistemològic del coneixement? Es pot utilitzar el que es coneix? Com? Quin és el nivell d'investigació en aquest sentit?.

2) Mentres tant es pot començar per donar, dels temes, contestacions concretes, referides a determinats nivells. Es pot, en cada cas, plantejar sortides possibles que ens portin, com a mínim, a estructurar d'una forma concreta un treball concret.

3) Reconèixer el treball quotidià ben fet, encara que les coses surtin el cent per cent arrodonides.

Ben cordialment.

BEN